

a mohou býti vyjádřeny v měně tuzemské v zaokrouhlených číslicích. Žaloby o náhradu škody se promlčují ve dvou letech. Žalobce má volbu mezi soudem bydliště žalovaného, soudem, v jehož obvodu k nehodě došlo, soudem místa odletu a místa určení. Zvláštní ustanovení platí při dopravě provozované několika dopravci postupně. Ručení podle úmluvy nemůže býti dohodou mezi stranami ani vyloučeno, ani obmezeno. Kromě toho usnesla se konference na resoluci, žádající francouzskou vládu, aby se dohodla s vládami ostatních států o zřízení zvláštního výboru znalců, jenž by připravoval materiál pro postupnou kodifikaci mezinárodního leteckého práva. Jako otázky, jichž mezinárodní úprava jest neinaléhavější označila konference: ručení za škody, způsobené osobám a věcem na zemi; povinné pojištění, zřízení leteckých rejstříků a jich význam pro vlastnictví letadla a věcné právo k němu; zabavení letadla; jeho pronájem; následky srážky letadel; právní postavení vůdce letadla; nákladní list; národnost letadla.

Mezinárodní právo trestní. Dr. Glos dotkl se ve článku »Z praxe mezinárodního práva trestního« v Právniku 1925, str. 653 n., otázek velmi časových. Ve Francii, kde řízení vydávací je zcela v rukou moci výkonné za pomoci státního zástupce, bez účasti soudu, byl podán senátorem Renoultem (1923) návrh zákona o vydávání zločinců, jenž byl minulého roku projednán komisí pařížské společnosti pro zákonodárná badání a v hlavních rysech schválen. Osnova, která by ovšem platila jen podpůrně, pokud není zvláštních ustanovení v mezinárodních smlouvách, mění dosavadní stav hlavně v tom směru, že přikazuje rozhodování o vydání obžalovací komoře, jejímž odmítavým usnesením je moc výkonná vázána. Otázkou se zabýval též Mezinárodní vězeňský sjezd roku 1925 v Londýně a vyslovil přesvědčení, že dosud nenadešel příznivý okamžik k ujednání všeobecné smlouvy o vydávání zločinců. Užší komise zřízená při Mezinárodní vězeňské komisi však pracuje na vzorné smlouvě, podle níž by mohly býti ujednávány jednotlivé smlouvy o vydávání. Pokud se týče vlastní mezinárodní trestní jurisdikce, již se dr. Glos též dotýká, dlužno rozeznávat boj proti t. zv. mezinárodním zločincům a mezinárodní trestní soudnictví v užším smyslu. Otázkou opatření proti t. zv. mezinárodním zločincům zabýval se loňský Mezinárodní vězeňský sjezd v Londýně a doporučil přímý styk mezi soudy i policejními úřady různých států k urychlenému stihání určitých trestných činů. Stejně důležitá je otázka, má-li býti zřízen mezi-

národní trestní soud a jaká má býti jeho příslušnost. Problémem se zabývala komise právníků Společnosti národů vzhledem ku čl. 227 mírové smlouvy versailleské, byl předmětem jednání sjezdu »International Law Association« v Buenos-Aires r. 1922 a ve Štokholmu r. 1924. K rozřešení otázky snad přispěje letošní sjezd Mezinárodní společnosti pro trestní právo v Bruselu, jenž ji pojal též ve svůj program. U nás byla, opětně přetřásána denním tiskem u příležitosti pešského případu padělání cizozemských platidel, aniž byla vždy patrná podstata problému a obtíže, které stojí v cestě jeho řešení. Zaslouží proto pozornosti článek prof. Kallaba (Trestní odpovědnost států) v Lidových novinách z 10. ledna t. r. Autor má za to, že diskuse o mezinárodním trestním soudnictví neměla proto výsledků, poněvadž se nerozeznávalo, jde-li o odpovědnost státu či jednotlivců a poněvadž činy, pro něž se mezinárodní trestní soudnictví navrhuje, mají příliš rozdílný ráz. Pokud jde o jednotlivce, není mezinárodním zájmem, aby byli trestáni mezinárodním soudem, nýbrž aby byli náležitě potrestáni. Je-li obava, že se tak nestane z důvodů politických, navrhují někteří, aby vinníci byli souzeni mezinárodním soudem, jenž by učinil zároveň potřebná opatření proti státu samému. Za dnešního stavu mohl by však stát, kterému by záleželo na beztrestnosti vinníků, mařiti a ztěžovati jejich stíhání mezinárodní jurisdikcí. Proto nezbude, leč aby se státy zavázaly stíhati činy mezinárodně nebezpečné a podřídily mezinárodnímu soudnictví spory o otázku, zda stát povinnosti dostál. Proti státu, který se provinil, bylo by zakročiti intensivními opatřeními hospodářskými podle vzoru úmluvy o mezinárodní úpravě pracovních poměrů.

Mezinárodní společnost pro trestní právo (L' Association internationale de droit pénal), jež roku 1924 převzala úkoly zaniklé Mezinárodní kriminalistické jednoty a jejíž odbočkou je Československá společnost pro trestní právo, koná v červenci 1926 první sjezd v Bruselu v paláci Akademií. Na programu jsou zprávy o nynějším stavu zákonodárství v jednotlivých státech a otázky 1. má-li zabezpečovací opatření nahraditi trest či jej pouze doplniti, 2. sluší-li doporučiti venkovskou práci vězňů a jestliže ano, jak ji organisovati, 3. má-li se zřídit mezinárodní trestní soudnictví a jestliže ano, jak má býti organisováno. Přístup mají členové Mezinárodní společnosti pro trestní právo, členové zákonodárných sborů, státních rad, národních akademií a učených společností, universitní učitelé, vyš-